

ÖT

5.1 A tudat egysége

¹Az anyagaspektusból szemlélve a kozmosz óriási változatosság és ugyanakkor egység is. A monádok, amelyek végső soron a kozmosz egyedüli alkotói, elsősorban egyedek. Egyedeket aggregátumokká egyesítenek. Kisebb aggregátumok nagyobbak részei, a nagyobbak még nagyobbaké. Végül minden egybeépül egy egységbe. Ezt az egységet nevezzük kozmosznak.

²A tudataspektusból szemlélve a kozmosz mindig egység. A kozmoszban egyetlen egy tudat létezik – a monádok tudata. És ebben a közös tudatban mindegyik monádnak elveszít-hetetlen részesevé válik, attól kezdve, hogy az egyéni monádtudat aktualizálódott az involúciós folyamatban.

³A tudat tehát természete szerint közösségi is és egyéni is. A közösségi természete az elsődleges. Az egyéni tudat másodlagos, és a közösségi tudatból ered.

⁴Egy hasonlat: az óceán az elsődleges természete a víznek, míg az óceánból elkülönült vízcseppek másodlagosak. A kozmikus teljes tudat minden monád tudatának teljes összege, ahogy az óceán minden vízcsepp egyesültsége. Ez az analógia annyira közeli, hogy általa eljuthatunk az egységtudat természetének felfogásához. Megértéséhez azonban ezt át kell élnünk.

⁵Minden monádnak megvan az egyéni tudata. Ezen felül minden összetett atomnak és molekulának megvan a közös tudata. Minden aggregátumnak, buroknak, világnak, bolygónak, naprendszernek megvan a maga teljes tudata. Minden anyagi összetétel, bármennyire laza és átmeneti, álljon csak két vagy három atomból, rendelkezik közös tudattal. Tehát annyiféle közös tudat van, ahányféle anyagi aggregátum. E számtalan tudatközösség mindegyikének szintén megvan a saját emlékezete mindarról, amit létrejötté óta átélt. Ez olyan emlékezet, amely megőrződik a jövő számára az anyagi összetételt alkotó minden egyes atomban, és sohasem veszhet el.

⁶Az evolúcióban és az expanzióban a tudat az egyre magasabb világokban (a 49-es világtól „felfelé”) egyre intenzívebb és kiterjedtebb, az energiák egyre hatékonyabbak és áthatóbbak. Ezért evolúciója és expanziója során a monád minden egyes magasabb világban a valóság teljesen új felfogásával rendelkezik. A távlatok az egyre magasabb világokban mérhetetlenül kitérnek, és a valóság három aspektusának az alacsonyabb világokban lévő felfogása a magasabb világokból tekintve reménytelenül korlátozottnak látszik. E tény az eredeti jelentése annak a mondásnak, hogy a valóság „illúzió”, mivel csak a legmagasabb kozmikus világban (az 1-es világban) van mindenre érvényes közös valóságfelfogás.

5.2 Közösségi lények

¹Tehát mindegyik világnak, mindegyik bolygónak, mindegyik naprendszernek stb. megvan a maga közösségi tudata. Egy ilyen közösség anyagi nézőpontból egységes lényt alkot. Ez mindig egy burok egy olyan monád számára, amely számottevően (legalább egy természeti birodalommal) előbbre jár az expanziójában, mint a burkot alkotó összes többi monád. Ez a monád uralja a burkot a tudatával és ő a burok „énje”. A burokban lévő többi monád a fejlődés nagyon eltérő stádiumában lehet. Az involúciós monádok együttesen alkotnak burkokat az evolúciós monádok számára. Az evolúciós monádok együttesen alkotnak burkokat az expanziós monádok számára.

²Ezt egy példa világossá fogja tenni. Az összes ember együtt közösséget alkot. Egyáltalában nem vagyunk a teremtés koronái, hanem szerény pozíciónk van a nagyobb rendszerekben. A mi emberi birodalmunk a legalacsonyabb három birodalommal, továbbá az ötödik és hatodik – az esszenciális és manifesztális – birodalommal egyetemben a planetáris közösségi tudathoz tartozik. Nevezzük ezt a közösséget planetáris lénynek. Ebben az egységes lényben

van egy magasabb intelligenciájú fókuszpont, amely a teljes planetáris élet további evolúcióját irányítja. Ez egy olyan monád, aki tudata expanziójában hosszú idővel ezelőtt nemcsak a planetáris (46-os–49-es), de a naprendszeri (43-as–45-ös) tudatot is meghaladta. Valójában ez a monád elérte a harmadik isteni (29-es–35-ös) birodalmat. Nevezhetjük ezt a monádot a bolygónk „istenének”, ha akarjuk. A hylozoikában a „planetáris uralkodó” elnevezést részesítik előnyben.

³A planetáris uralkodót segítők csoportja veszi körül. Ez a planetáris kormány, amelynek tagjai legalább 42-es tudattal rendelkeznek. Minden, ami a naprendszerben (43-as–49-es) történik, része a tudásuknak és a képességüknek. A planetáris kormány a maga részéről végrehajtó hatalommal, az ötödik és a hatodik természeti birodalomhoz tartozó egyének szerteágazó szerveződésével rendelkezik. Ezt a végrehajtó hatalmat nevezik a planetáris hierarchiának. Feladata, hogy megvalósítsa a planetáris élet evolúciójára vonatkozó mindenre kiterjedő tervet, amelyet a planetáris kormány fektetett le. A planetáris hierarchia néhány tagja önként inkarnálódott az emberiségbe. Ők azok, akik megalapították, majd vezették az ezoterikai tudásiskolákat.

⁴A planetáris kormány és hierarchia tagjai nem csak az emberfölötti világaikban élnek. Azért, hogy a legnehezebb világban folyó evolúciót jobban felügyelhessék, a fizikai világban is élnek, és van egyéni fizikai burkuk is, bár nem mindegyiküknek van olyan fizikai szervezete, mint amilyen a mienk. Az a tény, hogy egyéni anyagaspektusuk (burkaik) ugyanolyan korlátozott, mint a mi fizikai szervezetünk, valójában nem akadályozza a tudat- és akarataspektusukat abban, hogy felölelje az egész bolygót és – ami a szerveződés magasabb rangjain álló egyéneket illeti – az egész naprendszert és még többet. Az expanzió képessége a monádhoz, és nem a burkaihoz tartozik.

5.3 Az ember útja az egységbe

¹A megnyilvánulás összes birodalmában a tudat egység. Ez áll az involúcióra, valamint az evolúcióra és az expanzióra. Azoknak a monádoknak, amelyek involúciós lényt (elementált) alkotnak és építenek, közös tudatuk van. Az elementál, a monádburok egységként működik. Az evolúciós monádok is tudatközösségeket alkotnak. A három emberalatti birodalomban a közösségi tudat valójában jelentékenyebb az egyéni tudatnál. Gondoljunk csak az állatok nyájösztönére és a faji ösztönök számtalan más példájára, amelyek a közösségi tudatnak a kifejeződései ezekben a birodalmakban!

²Az emberi birodalom az egyedüli természeti birodalom, ahol az egyén minden többi élettől elkülönülve érzékeli magát. Azonban szükség van erre az elkülönülésre, hogy a monád kifejlessze azt az új tudatfajtát, amely az emberi birodalomtól kezdve jellemzi a monádot: az öntudatot, annak tudatát, hogy ő egy egyéni én. Azért, hogy az én ne fulladjon bele a közösségi tudatba, egy korlátozott stádiumon keresztül lehetővé kell tenni a minden mástól való elkülönültség érzését. Ki kell fejlődnie és meg kell szilárdulnia az egyéniségének és sajátosságának, a maga igaza melletti kitartás képességének, és erre az időre a közösség érdekeinek félre kell állnia.

³Ezzel megvan a magyarázatunk sok mindenre abból, amit az „ember átkának” neveznek. Képtelen azonosulni másokkal a tudatukban, érzéketlen mások szenvedései iránt, az ember lábbal tiporja más lények egyenlő jogát a létezésre és boldogságra. Az ember gyakran agresszív, brutális és kegyetlen. Azonban a létezés alaptörvénye, az egyensúly törvénye – amelyet az aratás törvényének neveznek, amikor a tudataspektusban fejeződik ki – gondoskodik arról, hogy mindent learasson; hogy minden másoknak okozott szenvedést ugyanazzal a hatással visszakapjon. Lassan, és általában a szenvedés útját járva, az ember arra a belátására jut, hogy az egység törvénye kormányozza a teljes létezést és minden élőt.

⁴Az emberfölötti birodalmakban (a 46-os világgal kezdődően felfelé) az egyének ismét közös tudatú közösségekben élnek. De ez az esszenciális (46-os) egység és az emberalatti

birodalmakban (47-es–49-es) meglévő ösztönös egység minőségileg teljesen eltérő. Az állatoknak nincsen lehetőségük az öntudatra. Az embereknek megvan a lehetőségük rá, bár ritkán élnek vele, amíg nem érnek az emberi birodalom magasabb stádiumaiba. Azonban az esszenciális (46-os, 45-ös) birodalomban az egyén állandóan öntudatos. Ehhez az öntudathoz van kötve az egységtudat, úgyhogy az egyén a sokkal nagyobb közösségi énen belül észleli a saját egyéni énjét. Önazonosságát a közösséghez tartozó többi, ugyanolyan ön- és csoporttudatos egyéntől való elkülönülés vagy velük való szembenállás nélkül érzékeli. Az esszenciális egyének (46-os ének) magasabb tudatba léptek be, ahol mindenki együttműködése és boldogsága az egyetlen fontos dolog, ahol a minden alacsonyabb életet felfelé, az esszenciális életbe segítő közös munkában mindenki mindenkivel megosztja a tapasztalatát.

5.4 A természeti birodalmak és az aktiválás

¹Az öntudatnak a monád általi elsajátítása az emberi birodalomban együtt jár annak az ösztönös közösségi tudatnak az elvesztésével, amelyet a monád az alacsonyabb három természeti birodalomban sajátított el. Az öntudat viszont feltétele a magasabb fajta egységtudat, az esszenciális (46-os) tudat kifejlesztésének. Ily módon az egymást követő természeti birodalmak meghatározott stádiumok a monád evolúciójában. Az alacsonyabb birodalmak előfeltételei a magasabbak elérésének, és amíg az egyén nem tanul meg mindent, amit megtanulhat egy alacsonyabb birodalomban, addig nem juthat át a következő magasabb birodalomba.

²A továbbjutás egy alacsonyabb birodalomból egy magasabb birodalomba végleges. Egy emberi monád soha többé nem válhat állati monáddá, egy állati monád sem válhat növényi monáddá és egy növényi monád sem válhat ásványi monáddá. Másrészt ugyanazon birodalmon belül mindig lehetséges visszaesés a tudat alacsonyabb szintjére, mivel azok a tulajdonságok és képességek, amelyeket egy bizonyos inkarnációban sajátítottunk el, nem szükségszerű, hogy újra aktualizálódjanak (újra visszaemlékezzünk rájuk) egy későbbi életben.

³A természeti birodalmak folytonos láncolatot alkotnak, kezdve az ásványi birodalomban lévő legalacsonyabb fizikai (49:7-es) tudattól a legmagasabb kozmikus birodalomban lévő (1-es–7-es) tudatig. Minden egyes magasabb természeti birodalom az öt megelőző alacsonyabbnak a virága és tökéletessége, olyan eszményképe, amely felé az alacsonyabb tudattalanul vagy tudatosan törekszik. Az ember mindig tökéletlennek fogja érezni magát az emberi birodalomban, mert a tökéletes ember, a mindenoldalúan fejlett és harmonikussá vált ember az emberfölötti lény, az esszenciális birodalomban lévő monád.

5.5 Az átalakulás törvénye és a forma törvénye

¹Minden élőnek van formája, az atomoktól kezdve, a molekulákon, monádburkokon, bolygókon, naprendszeren, naprendszer-aggregátumokon át egészen a teljes kozmoszig. Mindezek a formák az átalakulás törvényének vannak alárendelve. Ezek kialakulnak, változnak, feloszlanak és újra kialakulnak. Ez elkerülhetetlen, mivel nincs anyagi forma, amely hosszú távon elviseli a rajta átáramló kozmikus anyagi energiák felörlő hatását. Azoknak az ősatomoknak, amelyek ezeket az anyagi összetételeket felépítik, ezáltal új formákban folyton új tapasztalatokra vannak lehetőségeik. Minden tanul mindenből.

²Az ősatomok (monádok) a tudatuk fejlődését tekintve roppantul eltérő stádiumokban vannak. Túlnyomó többségüknek még nincs önálló tudata. Ők burkokat alkotnak azon viszonylag kisszámú monád számára, amely képes birtokba venni a burkokat, énné válni a burkokban. Az én mérhetetlenül erősebb tudati vibrációja hatással van a burokkalkotó monádokra, nagyobb aktivitásra és tisztább tudatra serkenti őket. Ugyanakkor a burok „szervi” működésével segíti az ént annak további evolúciója folyamán.

³A monád az egyetlen elpusztíthatatlan a kozmoszban. Nincs „halál”, csak új formák a monád számára, hogy rajtuk keresztül kifejezésre juttassa tudatát. Miután a forma betöltötte a monád evolúciójára szánt átmeneti feladatát, feloszlik.

⁴A forma törvénye érvényes a növényi, állati és emberi birodalomban lévő monádra. Kimondja, hogy a monád az életformájának feloslása (az úgynevezett halála) után az előzőhöz hasonló életformát kap, és hogy ez a folyamat mindaddig ismétlődik, amíg a monád tudatfejlődése szükségessé nem tesz egy jellegében eltérő, magasabb formát, célirányosabb lehetőséget a tapasztalata növekedése számára. Az egymást követő magasabb formákat a természeti birodalmak biztosítják, ahol minden egyes magasabb birodalom egy új burok-fajtával, egy új, magasabb tudatfajta lehetőségével való bővülést is jelent. A kozmoszbeli (a fizikaiból tekintve) egyre magasabb világok sorozata egyre kifinomultabb életformákkal látja el a monádot az evolúciója és expanziója során.

⁵Amikor a monád elhagyja az emberi, negyedik birodalmat, hogy átmenjen az emberfölötti ötödik birodalomba, elhagyja az összes emberi életformáját, mind az öt burkát is. Ekkor még a kauzális burok is feloszlik. Az ötödik birodalomban a monádnak normál körülmények között önalkotta burkai vannak, először csak egy kauzális (47:1-es) anyagú és egy esszenciális (46:1-7-es) anyagú burka van, később egy szuperesszenciális (45:4-7-es) anyagú is.

⁶Az esszenciális birodalomban a monád számára nincs semmiféle kényszer a reinkarnációra, a legalacsonyabb három (47-es–49-es) világbeli életformák magára öltésére. Ennek ellenére ezek az ének gyakran inkarnálódnak az emberiségben, önként, az eltévedt emberiség iránt érzett szeretetből és részvétből, hogy vezetőink és tanítóink legyenek. A történetírás csak kevés ilyen egyén nevét jegyezte fel, és elferdítve mutatta be tevékenységüket.

5.6 A legalacsonyabb három természeti birodalom

¹A három emberalatti birodalom az emberben, a negyedik birodalomban éri el tökéletességét. Az ásványi, a növényi és az állati birodalom monádjai fokozatosan aktiválják a fizikai, emocionális és mentális tudatot. Az ember e háromfajta tudata közös az alacsonyabb evolúcióval. Végül a monád ezt az emberi tökéletességig aktiválja: a fizikait a 49:2-esig, az emocionálisat a 48:2-esig, a mentálisat a 47:4-esig, ami után valamennyi alacsonyabb tudat a kauzális tudatban szintetizálódik vagy felváltja a kauzális, 47:2,3-as tudat ezeket.

²Az evolúcióban mindig a következőképpen van: egy magasabb fajtájú tudat aktiválásához egy alacsonyabb fajtájú tudat szükséges. Amint működik a magasabb tudat, felváltja az alacsonyabbat, és ráadásul sokkal messzebb terjed. A kauzális tudat például magában foglalja a fizikai, emocionális és mentális tudat összes lényegét, továbbá megvan neki a saját jelentősen magasabb minősége, nagyobb intenzitása és áthatoló képessége. Valóságfelfogása összehasonlíthatatlanul különb az összes alacsonyabb tudaténál.

³A monádnak durva fizikai (49:5-7-es) tudata van az ásványi birodalomtól, éteri fizikai (49:2-4-es) tudata a növényi birodalomtól és emocionális (48-as) tudata az állati birodalomtól kezdve. Ez azt is jelenti, hogy a különféle birodalmak monádjainak ennek megfelelő anyagi burkai vannak. Az ásványi monádnak szeretlen fizikai burka van. A növényi monádnak a fizikai szervezetén kívül egy éteri burka is van, és az állati monádnak továbbá van egy emocionális burka is. Ezek az ásványi, növényi és állati monádok egyéni burkai. Továbbá ezek a monádok együttesen és a fajukon belül szabadon hozzáférnek az egyéninél magasabb tudatot lehetővé tevő magasabb burkokhoz. Az ember egyedülálló burka a kauzális (47:1-3-as) burok.

⁴Tehát a monád egyéni burkainak száma meghatározza, hogy a monád melyik természeti birodalomhoz tartozik.

⁵Az ásványi birodalomban a legfőbb tudat a látható fizikai (49:5-7-es) világhoz kapcsolódik, amelyet az ásványi monád csak szubjektíven fog fel. Az ásványi monádok a szilárd (49:7-es) anyagban megtanulják érzékelni a hőmérséklet- és nyomáskülönbségeket. Ebben a

molekulafajtában a vibrációk elég súlyosak a monád számára ahhoz, hogy elkezdje érzékelni a különbséget a belső és külső valóság között, a maga tudata és a környező világ között. Ez az alapja az objektív fizikai (49:5-7-es) tudat aktiválásának. E fizikai tudat az állati és emberi birodalomban éri el a tökéletességét. Az ásványi birodalomban lévő tudat fokozatosan, ismétlésre hajlamosságként nyilvánul meg. Számtalan tapasztalat után összehangolt szokássá vagy természetté válik. Ez látható az ásványi birodalom számtalan sajátos formáin, például a hókristályokon, amelyek tökéletesen szimmetrikus formái már a memórián és szokáson keresztül kialakult sajátságoknak tulajdoníthatók. Mialatt a tudat fokról fokra növekszik, alkalmazkodásra irányuló törekvés keletkezik.

⁶A legfontosabb növényi tudat az éteri fizikai (49:2-4-es) tudat. Ez azt jelenti, hogy a növények érzékelik a saját fizikai szervezetükön belüli fizikai életenergiák hatását. Az emberben ez az éteri fizikai tudatfajta normál körülmények között az ébertudat küszöbe alatt van. Az éteri energiák ritmikus dagályának és apályának tulajdoníthatóan ezt inkább energiának, fizikai vitalitásnak vagy ennek hiányának érzékeli. A növényi monádok az első gyenge emocionális tudat felfogására törekszenek. Fokozatosan megtanulják érzékelni a környező világból érkező emocionális vibrációkat, és felismerni bennük a két alapvető emóciót: a vonzást vagy „szeretetet” és a taszítást vagy „gyűlöletet”. Ez azt jelenti, hogy a növények érzékelik, hogy szeretjük vagy gyűlöljük őket.

⁷A növényi birodalomban a tudat csaknem teljesen szubjektív. A fizikai környezet érzékelése nagyon hiányos. Csak az állati birodalomban, a fizikai szervezet idegrendszerének és érzékszerveinek kialakulásával, van lehetőség kiterjedt objektív érzékelésre. Még akkor is, ha ez csak a fizikai világ három alacsonyabb (49:5-7-es) molekulafajtáját érinti, mégis roppantul fontos a további evolúció számára, így az emberi birodalomban is. Csak objektív tudattal éli át az egyén a maga és a környező világ közötti kontrasztot olyan erősen, hogy kifejlődhessen az öntudat. Az objektív tudat tehát feltétele a további evolúciónak az emberi birodalomban.

⁸Az állati birodalom az emocionális tudatot fejleszti erős aktivitásúvá. Az állatokat a taszító emóciók uralják, és ezek az egész állati birodalomban előforduló félelemben és agresszivitásban fejeződnek ki. A monád az állati birodalomban tartózkodása végén a legmagasabb állatfajokban a vonzó emóciókat aktiválja. Ez nyilvánul meg a magasabb állatoknak az ivadékukról való gondoskodásában és a háziállatoknak az ember iránti ragaszkodásában. Az állati birodalom legmagasabb szintjein az első mentális egyéni (47:7-es) tudat is aktiválódik, ami meglátszik a legmagasabb állatfajok tanulékonyágán és kezdődő értelmén.

5.7 A csoportlelkek és a transzmigráció

¹A monádoknak az ásványi birodalomból a növényi birodalomba, a növényi birodalomból az állati birodalomba és az állati birodalomból az emberi birodalomba történő átmenetét transzmigrációnak nevezik. Ez sohasem történhet visszafelé. A biológiai fajok elkorcsosodása sem azt jelenti, hogy az ezekben a formákban levő monádok visszaesnek az evolúcióban, hanem olyan jelenség, amely csak az anyagi formákra vonatkozik. A monádok átmennek magasabb fajok új formáiba.

²Azért, hogy a monád képessé váljon transzmigrálni egy magasabb természeti birodalomba, meg kell tanulnia az általa eddig aktiválnál magasabb anyagfajta vibrációit befogadni, és ezekhez alkalmazkodni: az ásványi birodalomban éteri, a növényi birodalomban emocionális és az állati birodalomban mentális vibrációkat befogadni, és ezekhez alkalmazkodni. Azért, hogy az ember átmenhessen az emberfölötti ötödik birodalomba, meg kell tanulnia kauzális, valamint esszenciális és szuperesszenciális (47-es–45-ös) vibrációkat befogadni és ezekhez alkalmazkodni.

³Kezdetben a monád érzéketlen ezekre a vibrációkra. Ekkor csak arra szolgálnak, hogy a burkokat vitalizálják. Az ember nem tudja például, hogy kauzális burkából jövő célirányos

energiák vitalizálják az összes alacsonyabb burkát és végezetül a fizikai szervezetét ennek éteri burkával egyetemben. Nem tudja azt sem, hogy ezek az energiák a forrása fizikai egészségének, éppen úgy, mint pszichikai jóllétének. Fokozatosan megtanulja e kauzális energiáknak mint erőteljes ideáknak a tudati tartalmát érzékelni. És amikor az ember végül képes lesz a normál ébertudatával ebben a tudatfajtában élni, akkor átlépett az emberfölötti birodalomba.

⁴Amikor az ásványok felszívódnak a növényekben, éteri vibrációkban fürödve az ásványi monádoknak alkalmuk van átélni a növény éteri burkában történő vitalizáció folyamatát. Ezáltal a monádok megtanulják az éteri (a legalacsonyabb, a 49:4-es) vibrációkat befogadni, és megtanulnak ezekhez alkalmazkodni. Ez feltétele a növényi birodalomba való átmenetnek. A növényi monádok akkor fejlődnek a leggyorsabban, amikor életformáikat az állatok és az emberek megeszik, és ezáltal a monádok e magasabb lények erős emocionális vibrációinak vannak kitéve. Az állati monádok evolúcióját azonban az nem segíti elő, ha az ember megeszi az állatokat. Mivel az emberi birodalomba történő transzmigráció nem olyan módon következik be, mint a növényi és állati birodalomba történő, hanem megköveteli a monád saját erőfeszítését. Viszont a hús mint étel megakadályozza az emberi fizikai szervezet és az éteri burok kifinomulását, megnehezítve ezzel az éteri (49:2-4-es) objektív tudat, az úgynevezett éteri látás természetes aktiválódását.

⁵A legalacsonyabb három birodalomban a monádok úgynevezett csoportlelkeket alkotnak. Egy csoportlélek közös burok olyan monádok csoportja számára, amelyek a birodalmukban ugyanazon a szinten vannak, és ugyanahhoz a fajhoz tartoznak. Az inkarnációk között a monád a csoportlékébe van bezárva. Amikor a monád egy új fizikai szervezetbe vagy (az ásványi birodalomban) egy szervetlen formába inkarnálódik, a csoportlélek anyagából álló egyéni burkokba öltöztetik. Az inkarnációja végeztével a monád visszakerül a csoportlélekbe és egyéni burkai feloldódnak ebben. A monádnak az inkarnációja alatt szerzett tapasztalatai megegyeznek azokban az emocionális és mentális molekulákban lévő tudattal, amely molekulákat a monád bekebelezett a burkaival. Amikor ezek a burkok feloldódnak a csoportlélekben, ez utóbbi gyarapodik az új molekulákkal, és az egyéni tapasztalatok a csoport minden monádjának hasznára lesznek. A monádok inkarnációjuk során is magnetikus kapcsolatban vannak a csoportlelkükkel, és részeseznek az abban összegyűlt tapasztalatból. Ez a hylozoikai magyarázata a faji ösztönöknek, egy másképp megmagyarázhatatlan jelenségnek.

⁶Háromfajta csoportlélek vagy közös burok van: ásványi, növényi és állati csoportlélek. Az ásványi birodalomban az éteri, emocionális és mentális burok közös a csoport számára, és csak a durva fizikai forma egyéni. A növényi birodalomban az emocionális és mentális burok közös. Az állati birodalomban egy csoportlélek csak mentális burokból áll. Tehát az állatnak három egyéni burka van: fizikai szervezet valamint éteri és emocionális burok.

⁷Minél magasabban áll egy állatfaj az evolúcióban, annál kevesebb egyed képezi a faj csoportlelkeit.

⁸A csoportlelkek módszere roppant mértékben megkönnyíti a monádok evolúcióját ezekben az alacsonyabb természeti birodalmakban, ahol az anyag a legrenyhébb, és így a tudat aktiválása a legnehezebb. A csoportlélek általi közös aktiválódás nélkül a monád kizárólagosan a maga egyéni erőfeszítésére lenne utalva, hogy haladjon az evolúciójában. Ez túl kevés lenne az önaktiválásnak e korai stádiumaiban, és az evolúció ezekben a birodalmakban túlságosan hosszú időt venne igénybe.

⁹A monádoknak az ásványi birodalomból a növényi birodalomba és a növényi birodalomból az állati birodalomba való transzmigrációja észrevehetően és automatikusan megy végbe.

¹⁰Az állati birodalomból az emberi birodalomba való transzmigrációjuk teljesen más dolog. Ezt kauzalizációnak nevezik, és azt jelenti, hogy az addig állati monád kauzális (47:1-3-as)

burkot, egyéni burkot kap. Ez a kauzális burok, amely magába zárja az újdonsült emberi monádot, az igazán emberi burka, és soha többé nem tud állati szervezetbe inkarnálódni. A kauzalizáció az állattól a lehető legnagyobb erőfeszítést, az állati birodalomban létező lehető legmagasabb emocionális és mentális teljesítőképességet követeli meg. Ezért csak a legmagasabb fajok legmagasabban fejlett egyedei képesek kauzalizálódni: majmok, elefántok, kuttyák, lovak és macskák. Ez az öt faj szintén nagyon kevés egyedből alkot csoportlelket.

5.8 Az emberi birodalom

¹Az emberi birodalom a negyedik természeti birodalom. A monádok evolúciójában ez az a főfázis, amelyik a lehető legnagyobb állati képességtől a legnagyobb emberi teljesítőképességig – vagy, ha ez a kifejezés jobban tetszik, a legalacsonyabb emberfölötti adottsáig terjed.

²Ami a tudatot illeti, nincs éles választóvonal állat és ember között. Mivel az újonnan kauzalizálódott ember gyakran kevésbé intelligens, mint az állati birodalom legmagasabb egyedei, ezért ezekhez képest nehezebben igazodik el a létezésben. Ez azért van így, mert amikor az ember kauzalizálódott, elveszítette a csoportlélek által lehetővé tett közös tudatot. Ami kétségtelenül megkülönbözteti az embert az állatoktól, az inkább a kauzális burok, a monádnak az emberi birodalombeli összes inkarnációján át meglévő egyetlen halhatatlan burka („lelke”).

³Tehát bármilyen stádiumban van az ember az evolúciójában, bármilyen nemű, bármilyen fajhoz, nemzethez vagy valláshoz tartozik, „halhatatlan lelke” van. Ez azt jelenti, hogy mind-egyik embernek ugyanannyi joga van az élethez, szabadsághoz és személyes sértetlenséghez, mint mindenki másnak, joga, hogy mindenki testvérnek tekintse, és testvérként bánjon vele.

⁴Azonban minden ember egyenlő joga nem jelent egyenlőséget abban az értelemben, hogy mindenki ugyanazon a fejlődési szinten található. Egy újonnan kauzalizálódott ember és egy ötödik birodalomba áthaladóban lévő ember között akkora tudati különbség van, mint az állati birodalomnak a legalacsonyabb és a legmagasabb faja között. Az emberi birodalom az alacsonyabb és magasabb emocionális és mentális tudat különféle fajtáinak nagyon széles tartományára terjed ki. Emberkénti, inkarnációk tízezreire keresztül tartó evolúciója során a monádnak alkalma van a legváltozatosabb tapasztalatokra szert tenni, embertársait minden oldalról megismerni, minden fajta szituációban részt venni és cselekedni, a gonoszság minden fajtájában közreműködni és áldozatnak lenni és így tovább.

⁵A monádnak az emberi birodalmon keresztül vezető útja egyre magasabb szintek hosszú sorozatából áll. A szintek száma 777, amely szimbolikus és egyben a valóságnak megfelelő szám. A 777 szint öt főstádiumba van csoportosítva azoknak a tudatfajtáknak megfelelően, amelyek sorjában az illető stádiumban vannak főként aktiválva:

stádiumok,	szintek száma,	jellemző tudat:
barbarizmus	400	alacsonyabb emocionális,
civilizáció	200	alacsonyabb mentális-emocionális,
kultúra	100	magasabb emocionális,
emberiesség	70	magasabb mentális,
eszményiség	7	kauzális.

⁶Az ember mindegyik szinthez számos inkarnációt használ fel. A szám attól függ, hogy mennyi időt vesz igénybe számára annak megtanulása, amit a kérdéses szint meg akar tanítani neki. A legalacsonyabb szinteken még minden emberi megtanulása hátravan. Olyasmiket tapasztal és olyasféle tulajdonságok fejlődnek, amelyeket az életet övező uralkodó tudatlanság „rossznak” nevez. De az ezoterikai életismeret mélyebbre lát, tudja, hogy minden ilyen tapasztalatra szükség van, mivel ezek maguk után vonják a szükséges tanulságokat. Ezek a tanulságok nem tanulhatók meg másképpen. Ezek voltak az egyedüli lehetséges leckék azon a szinten, és ezek révén volt képes az ember a következő magasabb szintre fejlődni.

⁷Ebből levonható az a következtetés, hogy az egymásról alkotott erkölcsi ítéleteink jogtalanok, mivel gyűlöleten és tudatlanságon alapulnak. Mi emberek abszolút értelemben sem jók, sem rosszak nem vagyunk. Egy bizonyos szinten vagyunk, a szinthez tartozó jó és rossz tulajdonságaink vannak, viszont még hiányoznak az egyre magasabb szintek egyre jobb tulajdonságai. A jó törvénye szerint az ember azt a legmagasabb jót követi, amelyet valóban lát és ért, nem külső kényszerből és kötelességből, hanem azért, mert szükséglet és öröm számára, hogy képes ezt tenni. Amit az alacsonyabb stádiumokban lévő egyének helyesnek és jónak tekintenek, azt a magasabb stádiumokban lévő egyének szegényes ideálnak, sőt helytelennek és rossznak látják. De ennek így kell lennie, ha van alacsonyabb és magasabb, és ha a magasabb szintekre történő szüntelen fejlődés tény.

⁸Az emberi birodalomban folyó evolúció irama eltérő az egyes stádiumokban. Az iram sokkal lassabb a két legalacsonyabb stádiumban, ahol az emberek nem akarják önszántukból kifejleszteni a magasabb potenciáljaikat, mint a magasabb stádiumokban, ahol egyre erősebbé válik annak megértése, hogy a tudat fejlesztése az élet értelme. A barbarizmus stádiumában minden szint rendszerint száz vagy több inkarnációt igényel. Az iram fokozódik a további evolúcióban, úgyhogy az eszménység teljes stádiuma végigjárható hét inkarnáció alatt: szintenként egy inkarnáció. Nagy irambeli eltérések vannak az egyének között; azok, akik ösztönösen alkalmazkodnak a szabadság törvényéhez, az egység törvényéhez és a minden élő fejlődésének törvényéhez, gyorsabban tanulnak és gyorsabban fejlődnek, míg azok, akik más élő rovására akarnak érvényesülni, korlátlanul késleltetik az evolúciójukat.

⁹Az ember evolúciója az élet hét alaptörvényének van alávetve. Ezek a minden ember szabadságának törvénye, az egység törvénye, a fejlődés törvénye, az önmegvalósítás törvénye, a közös sors és aratás viszonyainak törvénye és az önaktiválás törvénye. Minél hamarabb próbálja megérteni és alkalmazni ezeket az élettörvényeket az ember, annál jobban megy neki egyénileg is és a másokhoz fűződő kapcsolataiban is. Ezoterikai értelemben a kultúra nem más mint az élettörvények szerinti élet, amely élettörvényeket tudattalanul vagy tudatosan alkalmazzuk. Azért, hogy megérthessük az élettörvényeket, először alkalmazzunk kell azokat. Csak a kultúra stádiumában (a magasabb emocionális stádiumban) keletkezik az emberben a szükséglet, a vágyódás egy ilyen életre. Az emberiség stádiumában (magasabb mentális stádiumban) egy ilyen élet iránti emocionális vágyódást az ilyen élet feltételeinek mentális megértése, az élettörvények természetének, kifejeződésmódjainak és céljainak kiegyensúlyozott ismerete támasztja alá. Az eszménység (kauzális) stádiumában a leghatékonyabb a megvalósítás; akkor már az ember elegendő tudást és képességet sajátított el ahhoz, hogy emberi eszménnyé alakítsa át magát. Az emberiség mintegy nyolcvanöt százaléka még a barbarizmus és a civilizáció stádiumában található, ahol az egoizmus és a fizikai, valamint az alacsonyabb emocionális érdekek az erősebb indítékok (motívumok), továbbá az élettörvények és a tudat aktiválása iránti érdeklődés gyenge vagy nem létező.

5.9 A fejlődés stádiumainak az ismerete

¹Az ember fejlődési stádiumainak ismerete a hylozoikának az egyik legfontosabb része, mivel rálátást ad arra, hogy kik vagyunk, és merre tartunk. Az emberről és az ember útvjáról a tudományban, a teológiában, a filozófiában, a pszichológiában, a nevelés- és társadalomelméletben, valamint a politikában alkotott egész kép eltorzított marad, amíg nem fogadják el a reinkarnáció alapigazságait, a tudat evolúcióját, az evolúció eltérő stádiumait és az élettörvényeket.

²Napjainkban nyilvánvaló igazságnak számít, hogy minden ember egyenlő. Az eredeti jelentése ennek az ideának csak az volt, hogy a törvény előtt mindenki egyenlő, és senkinek sem lehetnek jogai a velük együtt járó kötelességek nélkül, azaz: senkinek nem lehetnek származási, vagyoni, vallási, nemzeti, faji, nemi stb. előjogai. Ezeket az egyenlőségi követelményeket az élettörvények is támogatják. Ezek még messze vannak a teljesüléstől, és

mindenkinek meg kell tennie minden tőle telhetőt azért, hogy teljesüljenek. Azonban, ami nem tartozik az eredeti ideához, hanem annak eltorzítása, az az a képzet, hogy nagyrészt ugyanolyan képességekkel születik minden ember, és hogy az embert főleg gyermekkori környezete alakítja azzá, ami. Egy ilyen tévhit azt eredményezi, hogy kiegyenlíteni törek-szenek az egyének között meglévő veleszületett különbségeket. Ez világosan meglátszik a modern iskolarendszeren. Korunk pedagógusainak fogalmuk sincs azokról az óriási különbségekről, amelyek az azonos korú fiatalok között is megvannak.

³Kétségtelen, hogy az ember minden egyes inkarnáció során nagy vonalakban megismétli az emberi birodalomban előzőleg megvalósított, a barbarizmus stádiumával kezdődő fejlődését. Ez azt jelenti, hogy egy olyan ember, aki korábbi életében elérkezett az emberiség stádiumába, azt 35 éves korára fiatal felnőttként talán újra eléri, miután gyermekkorában végigjárta a barbarizmus és civilizáció stádiumát, majd ifjúkorában a kultúra stádiumát. Magától értetődik, hogy lappangó fejlődési stádiumának ezen újbóli elérése megértő szülőkkel és tanítókkal gyorsabb és kevésbé fájdalmas.

⁴Tehát a jövő pedagógusainak egyik feladata az lesz, hogy gyermekek egy korcsoportjában, amelyben valamennyien a barbarizmus és civilizáció stádiumának problémáival birkóznak, felismerjék, hogy lappangóan mely gyermekek járnak a kultúra, esetleg egyenesen az emberiség és eszménység stádiumában, és eltérő képzést adjanak nekik az eltérő szükségleteiknek és megértési képességük lehetőségeinek megfelelően. A jövő politikusai, akik a fejlődési stádiumok valóságának szilárd ismeretével rendelkeznek, azzal a szándékkal fognak törvényt hozni, hogy a szintjének megfelelően támogassák mindenkinek a tudatát. Kétségtelen, hogy az egyenlőtlenség nőni fog ennek eredményeképpen, habár nem azzal, hogy elvesznek lehetőséget valakitől, hanem azzal, hogy az eddiginél nagyobb lehetőséget adnak nagyszámú fiatalnak. Mindenkinek haszna lesz belőle, mivel „annál bölcsebb lesz a tömeg holnap, minél bölcsebbek a kevesek ma”, azok a kevesek, akik mindig a vezetői, tanárai és példái voltak a tömegnek.

⁵Az emberi fejlődés stádiumainak ismerete sokat megmagyaráz abból, ami egyébként pszichológiai rejtély maradna. Miért olyan különbözők az emberek, miért olyan egyenlőtlen a megértésük képességük terjedelme és mélysége, miért olyan eltérő a rátermettségük a cselekvésre és a megvalósításra? Miért vannak kifejezetten egoisták, miközben mások az életüket olyan valami szolgálatának szentelik, ami nagyobb náluk? A válasz teljesen természetesen az emberi birodalombeli korkülönbségekben, a különböző fejlődési stádiumokban rejlik.

⁶Egyértelműen ki kell jelenteni, hogy a fejlődési stádiumok nem azonosak a tanultsági fokokkal. Bőven van példa magasabb szinteken lévő olyan tanulatlan emberekre, akik sokkal nagyobb életértéssel és józan ésszel rendelkeznek, mint az alacsonyabb szinteken levő tanult emberek. Ugyanez vonatkozik a társadalom gazdasági osztályaira: valamennyi osztályban és társadalmi csoportban vannak magasabb stádiumban járó és alacsonyabb stádiumban járó egyének. Ahhoz, hogy megértsük a fejlődési stádiumok valóságát, meg kell szabadulnunk a felületes, fizikai ismérvektől, meg kell tanulnunk a belső embert tekintetbe venni. Elmondható, hogy a fejlődési stádium nagyjából megmutatkozik az egyének a jóról és rosszról alkotott szemléletében, minden történésért tanúsított felelősségérzetében és önzetlen cselekvőképességében.

⁷Amikor a fejlődési stádiumok ismerete általánossá válik, akkor ez segíteni fogja az embert abban, hogy gyorsabban fejlődjön, mivel akkor az ember látni fogja, hogy mindegyik stádiumnak megvan a saját viszonylagos értéke és elkerülhetetlen korlátja. Ez arról szól, hogy folyton igyekezzünk tovább, ne ragadjunk le azon a szinten, amelyet elértünk és ne tekintsük végsőnek ezt a szintet. Az emocionális stádium sokkal gyorsabban feldolgozható, amint megértjük, hogy az érzés nem minden, hogy tudás dolgában a misztikus vagy a szent nem csalahatatlan tekintély csupán attól, hogy ő emocionálisan olyan nemes, „olyan csodálatos”. Ezután az ember a mentális stádiumban szakíthat azzal a szokással, hogy bízik abban, hogy

főlényes intellektusa bármit megért és megítél elégséges tények nélkül. Mert ekkorra megtanulta, hogy van egy még magasabb intellektus, a kauzális tudat, amely képes közvetlen megismerésre, amelyre a mentális intellektus nem.

⁸A hylozoika egyik értéke abban mutatkozik meg, hogy megmutatja minden stádiumnak a relativitását és korlátait, de – az e korlátokon belüli – felbecsülhetetlen értékeit is. A fizikalista azt mondja, hogy az ember állat. A misztikus azt mondja, hogy az ember isten. A hylozoikus mindkét állítást mint hamisat elveti, ehelyett rámutat arra az ősi tudásra, hogy az ember evolúciós lény, akiben lappangó az állat (mivel egykor állat volt), és akiben lehetőség az isten (mivel isten lesz). A misztikus csakúgy, mint a jóga filozófus az aktuális (megvalósított) és a potenciális (lehetséges) összekeverésével baklövést követ el.

A fenti szöveg a Section Five of *The Explanation* by Lars Adelskog. Copyright © 2004 and 2018 by Lars Adelskog magyar fordítása. Javított 2018.